

Arrest

nr. 289 741 van 2 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 juni 2020 als niet-begeleide minderjarige en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 juni 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 januari 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 23 augustus 2021.

1.3. Op 10 maart 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten geboren in de provincie Nangarhar, district Khogyani in Wazir Ahmad Khel, maar woonachtig in het dorp Iskhel in dezelfde regio. Je bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. Je bent zeventien jaar en dus minderjarig. Je ouders en vier van je zes broers verblijven in het dorp. Twee van je broers zijn ongeveer drie maanden geleden vermist geraakt. Zij waren naar de madrassa gegaan, maar keerden niet terug naar huis. De Taliban ontkende tegenover je vader dat ze hen hadden meegenomen. Ongeveer drie tot drie en half jaar geleden diende je Afghanistan te verlaten omwille van een vrees voor gedwongen rekrutering door de Taliban. Je was ongeveer acht jaar toen je naar de madrassa ging van de Jamé moskee (vrijdagsmoskee) die iets hoger was gelegen dan je dorp. Ongeveer drie maanden voor je vertrek kreeg je problemen in de madrassa. Omdat je een trage leerling was én je kritisch uitliet als er werd gepreekt over het voeren van Jihad, werd je meerdere keren geslagen. Je spijbelde ook veel en in die laatste drie maanden wilde je helemaal niet meer gaan. In de madrassa kregen jullie na de religieuze lessen van de qari's , preken van Talibanstrijders die met video's de gemoederen van de jongeren trachtten te verhitten en hen op die manier wilden aanzetten om met hen mee te gaan. Er was echter weinig keuze, want als je niet vrijwillig ging dan pakten ze je op. Gedurende drie maanden probeerde je je te onttrekken aan de madrassa met het excuus dat je ziek was. Ook je vader en broers vertelden het zo, want zij werden gevraagd om welke reden je niet meer kwam. De qari kwam eenmaal naar jullie huis en je vader werd in de moskee twee keer gevraagd waar jij was. Ze geloofden het excuus niet meer. Hierop zei je vader dat je terug moest gaan naar de madrassa. In de madrassa werd aangekondigd dat als het tijd zou zijn de Taliban jou en anderen zouden ophalen. Je zat voor de dorpsmoskee met twee andere jongens toen de Taliban met een pick-up aankwamen en jullie wilden meenemen. Je geraakte in paniek en vroeg om wat kleren te halen en afscheid te nemen. De Taliban wilden er eerst niet van horen, maar door tussenkomst van ouderlingen, kreeg je twee uur om afscheid te nemen. Zij parkeerden de pick-up. In de pick-up zaten naast strijders nog twee tot drie jongens. Je ging naar huis en vertelde wat er gebeurd was. Je moeder bracht je onmiddellijk naar het huis van je oom, en via een weg aan de achterzijde van diens huis bracht hij je naar het districtscentrum. Je oom bracht je vader op de hoogte. Je vader kwam en besprak met je oom wat er diende te gebeuren. Er werd ter plekke beslist dat je Afghanistan diende te verlaten. Enkele dagen voor je vertrek was je met je vader naar het districtscentrum gegaan om een taskara te verkrijgen (04/01/1399= 25 maart 2020). Je verliet Afghanistan en reisde via Iran en Turkije en verder via Macedonië, Griekenland, Servië, Bosnië en Kroatië naar Italië waar op 07 mei 2020 je vingerafdrukken werden genomen. Vervolgens reisde je verder naar België waar je op 22 juni 2020 een vraag om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege de Taliban. Ter ondersteuning van je vraag om internationale bescherming leg je je taskara neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of

het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Je stelt een vrees te hebben vanwege de Taliban omdat je bent gevlucht nadat ze jou gedwongen wilden rekruteren. Echter, deze gedwongen rekrutering maak je onvoldoende aannemelijk, zoals onderstaand aangetoond. Wat betreft je verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de Taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat je persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban. Je verklaart dat je naar de madrassa van Iskhel ging. In deze madrassa kwamen de Taliban, ná de religieuze lessen die door jullie qari's werden gegeven, de jihad preken. De Taliban spraken over de schanddaden van de buitenlandse troepen en zouden jullie ook filmpjes hebben getoond om de gemoederen op te hitsen en jullie zo te overtuigen deel te nemen aan de jihad. Uit je verklaringen blijkt dat de Taliban in de eerste plaats beoogden om de jongeren "emotioneel en kwaad" te maken, zodat ze overtuigd waren en vrijwillig deelnamen (CG p.6). Je gevraagd wat er gebeurde met diegenen die niet bereid waren om mee te werken, stel je dat ze verplicht werden (VG p.6-7). Je gevraagd hoe ze dat dan deden, zeg je dat ze dan nog meer tijd gaven en nog meer probeerden te overtuigen. Op de vraag wat er gebeurde als iemand dan nog niet bereid was om deel te nemen, beweer je dat die gewoon werd doodgeschoten. Deze gang van zaken is weinig waarschijnlijk. Je gevraagd of jongeren dan tegen hun wil werden meegenomen, stel je dat dit voor sommigen wel het geval was. Je verklaring impliceert dat niet iedereen gedwongen werden meegenomen. Aan je uitspraak dat het effectief de bedoeling was om iedereen van de madrassa te laten meewerken met de Taliban kan weinig geloof worden gehecht. Het is aannemelijk dat de Taliban via de madrassa zullen proberen om jongeren te overtuigen van hun doelen, opdat ze zich vrijwillig zouden aansluiten, wat toch meestal het geval is (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers, dat de Taliban eerder zelden overgaan tot gedwongen rekrutering, tenzij er in een bepaalde gevechtssituatie acute nood is aan manschappen. Van een dergelijke situatie maak je geen gewag. Bij je bewering dat je in de madrassa openlijk kritiek hebt geuit op de Taliban moeten er toch vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je uitspraken worden geplaatst. Zo beweer je dat je tegen de Taliban had gezegd: "dat het je niet interesseert of er ongelovigen in Afghanistan zijn of niet," en verder: "of zij voor brood voor de familie zouden zorgen, indien je met hen mee zou meegaan" (CG p.6). Echter, gesteld dat je inderdaad in een madrassa was waar de Taliban een stevige invloed hadden, dan is het toch heel weinig aannemelijk dat je dergelijke uitspraken zou durven doen tegenover de Taliban. Omdat je niet vlot kon leren, werd je geslagen door de qari's en spijbelde je veel. Dat was zeker het geval in de periode van drie maanden voorafgaande aan je vertrek. Over deze periode verklaar je in je spontane relaas dat de Taliban twee tot twee keer brieven stuurden naar jullie huis om te vragen waar je was, en dat ze ook via je broers de vraag stelden waar je was (CG p.10). Later zeg je dat er een misverstand moet zijn, dat de Taliban geen brieven hebben gestuurd, maar je vader twee keer in de moskee hebben aangesproken met de vraag waarom je niet meer naar de madrassa kwam (CG p.11). Vervolgens verklaar je dat "de Taliban mensen naar je vader hadden gestuurd in de moskee" met de boodschap dat als je niet terug kwam, ze je zouden arresteren en meenemen (CG p.11). Ook de qari (religieuze leraar) kwam eens naar jullie huis om te informeren (CG p.11). Dat er navraag werd gedaan naar jou door de qari, ook via je broers, en je vader werd gevraagd om welke redenen je niet meer naar de madrassa kwam, kan in Afghaanse context als normaal worden beschouwd. Echter, je maakt in het geheel niet aannemelijk dat de Taliban ermee hadden gedreigd je te arresteren of mee te nemen, indien je niet terug zou gaan naar de madrassa. Je gevraagd om welke reden je vader je toch terugstuurde naar de madrassa, nadat hij drie maanden was meegegaan in de leugen dat je ziek was, goed wetende dat je er geslagen werd, dat je nachtmerries had én de jihad werd gepredikt, zeg je dat je vader geen keuze had, omdat ze niet langer geloofden dat je ziek was en je vader ook niet doorhad dat ze jou zo vlug zouden meenemen (CG p.11 en p.12). Echter, aan je verklaringen over de plotse, gedwongen rekrutering kan onvoldoende geloof worden gehecht. Zo is het in de eerste plaats heel bevreemdend dat de Taliban je niet meenamen vanuit de madrassa, maar op een willekeurig moment toen je met andere jongens voor de dorpsmoskee zat en dit terwijl je in de ochtend nog in de madrassa was geweest (CG p. 11-12). Je hierover uitleg gevraagd, zeg je dat ze in de madrassa hadden aangekondigd dat ze jullie thuis zouden ophalen wanneer het tijd was (CG p.11). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat jullie die ochtend niet

op de hoogte werden gebracht van een nakend vertrek in de namiddag, zodat jullie de tijd hadden om afscheid te nemen en kleren op de halen. Dat de Taliban diezelfde namiddag zonder voorafgaande verwittiging je zou willen meenemen, en je enkel via de tussenkomst van de ouderlingen de tijd kreeg om naar huis te gaan, is weinig waarschijnlijk. Op deze manier gaven ze je immers de kans te ontsnappen, hetgeen je ook deed. Bovendien spreek je ervan dat "jullie" zouden worden meegenomen (CG p.11), maar je gevraagd wie je daarmee bedoelt, zeg je dat jullie met een aantal zaten te luisteren en dat "die personen" het hebben verteld. Je antwoord is vaag en overtuigt niet. Je kan onvoldoende doorleefd en concreet aangeven wie er nu eigenlijk gevraagd werd door de Taliban om mee te gaan, en op welke manier dit zou verlopen. Dat de Taliban de jongeren zomaar van de straat zouden plukken, wordt niet bevestigd door objectieve informatie over hun rekruteringsstijl (zie bijgevoegde informatie). Verder, zeg je geen idee te hebben welke andere jongens al in de pick-up zaten, noch wat er gebeurd is met de twee jongens die samen met jou voor de dorpsmoskee zaten. Uit het bovenstaande volgt dat je niet aannemelijk maakt dat je tegen je wil zou worden gerekruteerd door de Taliban. Je gevraagd of je familie ná je vertrek nog problemen heeft gehad met de Taliban, zeg je dat je dit nog moet vragen aan je familie. Als verklaring voor je niet –weten over dit belangrijke aspect, beweert je dat je pas de dag voor het persoonlijk onderhoud voor 't eerst weer contact had met je familie, met uitzondering van een eenmalig contact vanuit Iran (CG p.12). Dit contact zou via de smokkelaar zijn verlopen. Op de vraag of je dan geen nummer van je vader had, verklaar je dat dit niet het geval was omdat je plots in paniek bent vertrokken. Je verklaring overtuigt niet, gezien er aan elk vertrek een voorbereiding voorafgaat, zoals je ook zelf aangaf (CG p.10). het feit dat je enkele dagen voor je vertrek samen met je vader je taskara ging afhalen, wijst eveneens in die richting (CG p. 9). Bovendien heb je niet aannemelijk gemaakt dat je in een acute situatie verkeerde, waardoor je plots diende te vertrekken. Je werd erop gewezen dat je bijkomende informatie omtrent je familie ook schriftelijk kan overmaken aan het CG (CG p.16), wat tot op heden niet is gebeurd. Hoe dan ook is het bijzonder bevreemdend dat je vader, na jouw vertrek, je broers verder naar de madrassa laat gaan, niettegenstaande de problemen die jij zou hebben gehad en niettegenstaande jij zou gezegd hebben dit niet te doen (CG p.6). Je gevraagd waarom je ouders je broers nog toelieten naar de madrassa te gaan, zeg je dat ze in die periode nog heel jong waren en er zich geen problemen. Hierbij moeten twee zaken worden opgemerkt. Ten eerste, indien je werkelijk zware problemen zou hebben gehad in de madrassa en met de Taliban, dan zou dit zeker en vast ook hebben afgestraald op je broers. Ten tweede, je beweert dat je broers twee tot drie maanden geleden op weg naar de madrassa zijn verdwenen. Het gaat over je broers Sartaj en Miraj. Echter, Sartaj is ongeveer vijftien jaar oud (CG p.5), d.i. ongeveer jouw leeftijd toen je omwille van de beweerde problemen diende te vluchten. Met andere woorden, je verklaring dat je broers te jong waren om in de problemen te geraken, geldt al zeker niet voor Sartaj. Het feit dat je broers na je vertrek nog verder naar de madrassa gingen, laat vermoeden dat er met de madrassa geen ernstige problemen waren. Je verklaart bovendien dat je ouders met de Taliban gingen spreken en dat zij stelden je broers niet te hebben (CG p. 6). Ook dit is opvallend, dat je ouders met de Taliban kunnen gaan praten wijst erop dat er met de Taliban geen ernstige problemen waren. Uit het bovenstaande volgt dat je je vrees voor vervolging vanwege de Taliban onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt en bijgevolg wordt je de hoedanigheid van vluchteling niet toegekend. evenmin heb je aangetoond een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet. Aangaande je aangehaalde vrees voor de Taliban bij terugkeer naar Afghanistan, wanneer deze zouden vernemen van je verblijf in het buitenland (CG p.15) dient toch te moeten opgemerkt, dat er geen aanwijzingen zijn dat je familie in de problemen is gekomen door je vertrek. Je stelt dat de Taliban er zeker achter zullen komen via hun spionnen. Echter, je bent ondertussen twee jaar weg uit Afghanistan. Indien de Taliban erop uit waren om mensen te straffen die hun kinderen naar het buitenland sturen, dan was dit wellicht al gebeurd. Bij gebrek aan concrete aanwijzingen terzake is je vrees omwille van je verblijf in het buitenland gestoeld op hypothesen. Tot slot, de door jou neergelegde taskara kan bovenstaande conclusie niet wijzigen, gezien het een loutere aanwijzing betreft van je identiteit die hier verder niet ter discussie staat. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in

rekening genomen. In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke

daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiietische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of

bestrafing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat

er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.4. In april 2022 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar en wordt van rechtswege een einde gesteld aan de voogdij.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij meent ook dat de rechten van het kind geschonden zijn zoals onder meer opgenomen in artikel 22bis van de Grondwet en in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoeker benadrukt vooreerst zijn kwetsbaarheid als minderjarige (nog steeds ten tijde van het indienen van het verzoekschrift). Zijn jonge leeftijd maakt hem kwetsbaar en met dit kwetsbaar profiel werd onvoldoende rekening gehouden door het CGVS, niet tijdens het persoonlijk onderhoud en niet bij de beoordeling van zijn asielrelaas. Alle gebeurtenissen waarover verzoeker verteld heeft, vonden plaats toen hij veertien-vijftien jaar oud was. Er werd geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind, dit brengt niet enkel procedurele vereisten met zich mee maar heeft ook een invloed op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. De drempel van kennis en detaillering lag tijdens het gehoor veel te hoog.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij psychologisch kwetsbaar is: in Afghanistan heeft hij ernstige trauma's opgelopen maar ook in België is hij het slachtoffer geworden van ernstige feiten. Deze feiten van geweldpleging op verzoeker deden zich voor in mei 2021 en inmiddels zijn de daders bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen van 24 november 2021 veroordeeld. Verzoeker heeft nood aan traumaverwerking en ondersteuning, hij wordt opgevolgd door een psycholoog en huisdokter.

Verzoeker betwist vervolgens de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Zijn vrees dient toekomstgericht beoordeeld te worden. Verzoeker wijst erop dat hij intussen verwesterd is en dat hij zeker als verwesterd gepercipieerd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Nopens de subsidiaire bescherming gaat verzoeker in op de onstabiele veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij verwijst opnieuw naar zijn (gepercipieerde) verwestering en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet citeert verzoeker uit rechtspraak van de Raad en verschillende internationale rapporten. Verzoeker is van oordeel dat de taliban wel degelijk aan de basis liggen van de precare humanitaire situatie.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- UK Home Office *"Country Policy and Information Nota, Afghanistan : Afghans perceived as 'Westernised' »* juni 2021 (stuk 2);
- Nansen, Nansen Profiel 3-21 *« Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek »* (stuk 3);
- Human Rights Watch *"Afghanistan: Taliban 'Vice' Handbook abusive, Discriminatory rules, ignored protections"* van 29 oktober 2021 (stuk 4);
- vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 24 november 2021 (stuk 5);
- forensisch rapport na seksueel geweld dd. 15 en 16 mei 2021 (stuk 6);
- opvolgingsattest Zorgcentrum na seksueel geweld van het UZ Gent dd. 20 maart 2022 (stuk 7);
- attest leerlingenbegeleider OKAN (stuk 8);
- attest begeleider CBAW Gent – Minor Ndako (stuk 9);
- attest huisarts van verzoeker dd. 25 maart 2022 (stuk 10).

2.2.2. Op 7 april 2023 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij zijn verwestering benadrukt en zijn kwetsbaarheid op psychologisch vlak en uitlegt dat het voorval in België hem een bijkomende vrees heeft bezorgd bij een terugkeer naar Afghanistan: hij vreest represailles van de daders en hun familieleden in Afghanistan omwille van zijn aangifte en hun veroordeling, gelet op de Afghaanse context is deze vrees gegrond. Verzoeker verwijst ook naar meer recente informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan en geeft de weblinks naar volgende informatie:

- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- ACLED *"Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 13 August – 9 September 2022"*;
- ACLED *"Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 10-16 September 2022"*;
- ACLED *"Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 17-23 September 2022"*;
- ACLED *"Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 24 - 30 September 2022"*;
- ACLED *"Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 12-18 November 2022"*;
- ACLED *"Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 19-25 November 2022"*;
- ACLED *"Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 26 November-2 December"*;
- ACLED *"Regional Overview: Asia Pacific december 2022"*, van 2 februari 2023;
- *"Afghanistan COI Repository : 21/09/2021-28/09/2022"* van Asyls gepubliceerd op 6 oktober 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt hij volgende stukken:

- attest behandelend arts d.d. 3 maart 2022 (stuk 13);
- attest Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg d.d. 21 maart 2023 (stuk 14);
- brief voormalig CBAW begeleidster (stuk 15);
- brief voormalig voogd (stuk 16);
- brief leerkracht Nederlands d.d. 23 maart 2023 (stuk 17);
- arbeidsovereenkomst voor studenten d.d. 1 april 2023 (stuk 18);
- een wenskaart voor verzoeker die alleen gaat wonen (stuk 19);
- attest maatschappelijke integratie van juli 2021 (stuk 20);
- bewijs van inschrijving en schoolrapport (stuk 21).

2.2.3. Op 14 april 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;

- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA « COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments » van 4 november 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoeker maakt zijn gedwongen rekrutering door de taliban onvoldoende aannemelijk: a) uit de beschikbare informatie in het dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering, verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de daarin geschetste rekruteringswijze; b) de door verzoeker geschetste gang van zaken is weinig waarschijnlijk; c) er kunnen vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers bewering dat hij in de madrassa openlijk kritiek heeft geuit op de taliban; d) verzoeker maakt in het geheel niet aannemelijk dat de taliban ermee hadden gedreigd hem te arresteren of mee te nemen als hij niet terug zou gaan naar de madrassa; e) het is heel bevreemdend dat de taliban verzoeker meenamen op een willekeurig moment en niet vanuit de madrassa; f) verzoeker weet niet of zijn familie na zijn vertrek nog problemen heeft gehad met de taliban, het is niet overtuigend dat verzoeker geen telefoonnummer of andere contactgegevens heeft van zijn vader of zijn familie;
- (ii) het is bijzonder bevreemdend dat verzoekers vader zijn andere zonen verder naar de madrassa laat gaan, niettegenstaande de problemen van verzoeker;
- (iii) aangaande verzoekers vrees voor de taliban bij terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland, zijn er geen aanwijzingen dat verzoekers familie in de problemen is gekomen door zijn vertrek, intussen is verzoeker al twee jaar weg uit Afghanistan, als de taliban erop uit waren om mensen te straffen die hun kinderen naar het buitenland sturen, was dit allicht al gebeurd;
- (iv) de taskara die verzoeker heeft neergelegd, kan bovenstaande conclusie niet wijzigen;
- (v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;
- (vi) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen,

derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan op dit punt niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Bijzondere procedurele noden

De Raad merkt op dat verzoeker in april 2022 de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. Op het ogenblik waarop hij werd gehoord (23 augustus 2021) bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), was verzoeker nog minderjarig.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker *d.d.* 23 augustus 2021 werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 17 jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat gezien zijn jonge leeftijd en gezien hij vertelde over gebeurtenissen van toen hij 15 jaar oud was, onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid. Daarom is zijn vrees wel geloofwaardig. De drempel van kennis/detaillering werd veel te hoog gelegd.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt niet dat zijn antwoorden incoherent zijn of dat verzoeker niet zou hebben kunnen antwoorden op bepaalde vragen, gezien zijn leeftijd. Evenmin blijkt uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn jeugdige leeftijd en kwetsbaarheid van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn jonge leeftijd.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker zet uiteen dat hij ook in België het slachtoffer geworden is van zeer ernstige feiten die zich voordeden in mei 2021 en waarvoor de daders werden veroordeeld op 24 november 2021. In dit

verband wordt opgemerkt dat verzoeker noch zijn voogd noch zijn advocaat van deze feiten melding hebben gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 augustus 2021, zodat de commissaris-generaal hiermee geen rekening kon houden. Verzoeker legde in dit verband op dat ogenblik evenmin enig stuk voor, zodat de commissaris-generaal niet op de hoogte was van deze feiten en verzoekers mogelijke extra kwetsbaarheid hierdoor. Er wordt herhaald dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker niet blijkt dat zijn antwoorden incoherent zijn of dat verzoeker niet zou hebben kunnen antwoorden op bepaalde vragen, gezien zijn leeftijd. Evenmin blijkt uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn jeugdige leeftijd en kwetsbaarheid van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan: ze wilden hem rekruteren maar hij is gevlucht en bovendien straffen ze mensen die in het buitenland hebben verbleven.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.5.3. Verzoeker stelt dat de taliban hem wilden rekruteren. In de bestreden beslissing wordt dit niet geloofwaardig geacht om volgende redenen:

“Wat betreft je verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat je persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Je verklaart dat je naar de madrassa van Iskhel ging. In deze madrassa kwamen de Taliban, ná de religieuze lessen die door jullie qari's werden gegeven, de jihad preken. De Taliban spraken over de schanddaden van de buitenlandse troepen en zouden jullie ook filmpjes hebben getoond om de gemoederen op te hitsen en jullie zo te overtuigen deel te nemen aan de jihad. Uit je verklaringen blijkt dat de Taliban in de eerste plaats beoogden om de jongeren “emotioneel en kwaad” te maken, zodat ze overtuigd waren en vrijwillig deelnamen (CG p.6). Je gevraagd wat er gebeurde met diegenen die niet bereid waren om mee te werken, stel je dat ze verplicht werden (VG p.6-7). Je gevraagd hoe ze dat dan deden, zeg je dat ze dan nog meer tijd gaven en nog meer probeerden te overtuigen. Op de vraag wat er gebeurde als iemand dan nog niet bereid was om deel te nemen, beweer je dat die gewoon werd doodgeschoten. Deze gang van zaken is weinig waarschijnlijk. Je gevraagd of jongeren dan tegen hun wil werden meegenomen, stel je dat dit voor sommigen wel het geval was. Je verklaring impliceert dat niet iedereen gedwongen werden meegenomen. Aan je uitspraak dat het effectief de bedoeling was om iedereen van de madrassa te laten meewerken met de Taliban kan weinig geloof worden gehecht. Het is aannemelijk dat de Taliban via de madrassa zullen proberen om jongeren te overtuigen van hun doelen, opdat ze zich vrijwillig zouden aansluiten, wat toch meestal het geval is (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers, dat de Taliban eerder zelden overgaan tot gedwongen rekrutering, tenzij er in een

bepaalde gevechtssituatie acute nood is aan manschappen. Van een dergelijke situatie maak je geen gewag.”

en

“Zo is het in de eerste plaats heel bevreemdend dat de Taliban je niet meenamen vanuit de madrassa, maar op een willekeurig moment toen je met andere jongens voor de dorpsmoskee zat en dit terwijl je in de ochtend nog in de madrassa was geweest (CG p. 11-12). Je hierover uitleg gevraagd, zeg je dat ze in de madrassa hadden aangekondigd dat ze jullie thuis zouden ophalen wanneer het tijd was (CG p.11). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat jullie die ochtend niet op de hoogte werden gebracht van een nakend vertrek in de namiddag, zodat jullie de tijd hadden om afscheid te nemen en kleren op de halen. Dat de Taliban diezelfde namiddag zonder voorafgaande verwittiging je zou willen meenemen, en je enkel via de tussenkomst van de ouderlingen de tijd kreeg om naar huis te gaan, is weinig waarschijnlijk. Op deze manier gaven ze je immers de kans te ontsnappen, hetgeen je ook deed. Bovendien spreek je ervan dat “jullie” zouden worden meegenomen (CG p.11), maar je gevraagd wie je daarmee bedoelt, zeg je dat jullie met een aantal zaten te luisteren en dat “die personen” het hebben verteld. Je antwoord is vaag en overtuigt niet. Je kan onvoldoende doorleefd en concreet aangeven wie er nu eigenlijk gevraagd werd door de Taliban om mee te gaan, en op welke manier dit zou verlopen. Dat de Taliban de jongeren zomaar van de straat zouden plukken, wordt niet bevestigd door objectieve informatie over hun rekruteringsstijl (zie bijgevoegde informatie). Verder, zeg je geen idee te hebben welke andere jongens al in de pick-up zaten, noch wat er gebeurd is met de twee jongens die samen met jou voor de dorpsmoskee zaten.

Uit het bovenstaande volgt dat je niet aannemelijk maakt dat je tegen je wil zou worden gerekruteerd door de Taliban. Je gevraagd of je familie ná je vertrek nog problemen heeft gehad met de Taliban, zeg je dat je dit nog moet vragen aan je familie. Als verklaring voor je niet –weten over dit belangrijke aspect, beweer je dat je pas de dag voor het persoonlijk onderhoud voor 't eerst weer contact had met je familie, met uitzondering van een eenmalig contact vanuit Iran (CG p.12). Dit contact zou via de smokkelaar zijn verlopen. Op de vraag of je dan geen nummer van je vader had, verklaar je dat dit niet het geval was omdat je plots in paniek bent vertrokken. Je verklaring overtuigt niet, gezien er aan elk vertrek een voorbereiding voorafgaat, zoals je ook zelf aangaf (CG p.10). het feit dat je enkele dagen voor je vertrek samen met je vader je taskara ging afhalen, wijst eveneens in die richting (CG p. 9). Bovendien heb je niet aannemelijk gemaakt dat je in een acute situatie verkeerde, waardoor je plots diende te vertrekken. Je werd erop gewezen dat je bijkomende informatie omtrent je familie ook schriftelijk kan overmaken aan het CG (CG p.16), wat tot op heden niet is gebeurd.

Hoe dan ook is het bijzonder bevreemdend dat je vader, na jouw vertrek, je broers verder naar de madrassa laat gaan, niettegenstaande de problemen die jij zou hebben gehad en niettegenstaande jij zou gezegd hebben dit niet te doen (CG p.6). Je gevraagd waarom je ouders je broers nog toelieten naar de madrassa te gaan, zeg je dat ze in die periode nog heel jong waren en er zich geen problemen. Hierbij moeten twee zaken worden opgemerkt. Ten eerste, indien je werkelijk zware problemen zou hebben gehad in de madrassa en met de Taliban, dan zou dit zeker en vast ook hebben afgestraald op je broers. Ten tweede, je beweert dat je broers twee tot drie maanden geleden op weg naar de madrassa zijn verdwenen. Het gaat over je broers Sartaj en Miraj. Echter, Sartaj is ongeveer vijftien jaar oud (CG p.5), d.i. ongeveer jouw leeftijd toen je omwille van de beweerde problemen diende te vluchten. Met andere woorden, je verklaring dat je broers te jong waren om in de problemen te geraken, geldt al zeker niet voor Sartaj. Het feit dat je broers na je vertrek nog verder naar de madrassa gingen, laat vermoeden dat er met de madrassa geen ernstige problemen waren. je verklaart bovendien dat je ouders met de Taliban gingen spreken en dat zij stelden je broers niet te hebben (CG p. 6). Ook dit is opvallend, dat je ouders met de Taliban kunnen gaan praten wijst erop dat er met de Taliban geen ernstige problemen waren.”

Verzoeker stelt in dit verband in het verzoekschrift dat het “zelden” gebruik maken van een praktijk niet inhoudt dat de praktijk niet gebeurt. Het CGVS stelt zelf dat er wel een gedwongen rekrutering kan plaatsvinden wanneer er een acute nood is aan manschappen. Verzoeker verklaarde eind maart 2020 Afghanistan te hebben verlaten, waardoor het wel degelijk kan zijn dat de taliban toen inzette op het verwerven van extra manschappen. De DOHA-overeenkomst waarbij werd beslist dat de VS zijn troepen uit Afghanistan zou terugtrekken werd immers reeds in februari 2020 gesloten.

De Raad wijst erop dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de rekruteringspogingen door de taliban. De door hem geschetste gang van zaken is weinig waarschijnlijk: het is immers wel aannemelijk dat de taliban via de madrassa jongeren zouden proberen te overtuigen zich bij hen aan te sluiten, maar het is onaannemelijk dat de taliban de personen doodschoten die niet bereid waren deel te

nemen. Het is ook niet geloofwaardig dat de taliban verzoeker op een willekeurig moment zouden meenemen en niet vanuit de madrassa, daarbij komt dat verzoeker in de ochtend nog in de madrassa was geweest waar de taliban hadden aangekondigd dat ze hen thuis zouden ophalen wanneer het tijd was. Het is dan niet aannemelijk dat de jongeren die ochtend niet op de hoogte werden gebracht dat het die namiddag het ogenblik van vertrek zou zijn. Daarbij komt dat verzoeker, toen de taliban hem zonder voorafgaande verwittiging 's middags wilden meenemen, door tussenkomst van de ouderen de tijd kreeg om naar huis te gaan en zo kon ontsnappen. Bovendien liet verzoekers vader zijn andere zonen nog naar de madrassa gaan, niettegenstaande de problemen die verzoeker daar zou hebben gehad.

Verzoeker laat deze ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden volledig ongemoeid in het verzoekschrift. De Raad sluit zich aan bij de motieven van de commissaris-generaal in dit verband en meent dat het geheel van de motieven volstaat om aan te tonen dat verzoeker de poging tot rekrutering die hij zou ondergaan hebben, niet aannemelijk maakt.

Daarbij komt dat inzake rekrutering in de "Country Guidance: Afghanistan" van de EUAA van april 2022 verwezen wordt naar het rapport EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups" van september 2016 en het rapport EASO, "Afghanistan. Anti-Government Elements (AGEs)" van augustus 2020, waarin vermeld wordt dat het gebruik van geweld en het onder druk zetten, eerder uitzonderlijk is.

2.3.5.4. Verzoeker bekritiseert het motief waarin gesteld wordt dat het ongeloofwaardig is dat hij in de madrassa openlijk kritiek zou hebben geuit op de taliban:

"Bij je bewering dat je in de madrassa openlijk kritiek hebt geuit op de Taliban moeten er toch vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je uitspraken worden geplaatst. Zo beweer je dat je tegen de Taliban had gezegd: "dat het je niet interesseert of er ongelovigen in Afghanistan zijn of niet," en verder: "of zij voor brood voor de familie zouden zorgen, indien je met hen mee zou meegaan" (CG p.6). Echter, gesteld dat je inderdaad in een madrassa was waar de Taliban een stevige invloed hadden, dan is het toch heel weinig aannemelijk dat je dergelijke uitspraken zou durven doen tegenover de Taliban."

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen werden verdraaid en dat er van openlijke kritiek geen sprake was. Hij bevestigde dat hij zou meegaan maar hij uitte de bezorgdheid dat er voor zijn familie moest gezorgd worden. Uit verzoekers verklaringen blijkt het volgende (CGVS, p. 6): *"Je zei dat je slagen kreeg omdat je niet akkoord was met de jihad, vertel eens daarover, durfde je dat uitspreken? Toen ze vertelden de ongelovigen zijn in ons land en we moeten allemaal stevig vechten tegen hen, ik zei dat interesseert me niet of de ongelovigen hier zijn of ergens anders, voor mij is het belangrijk dat we altijd brood hebben want we zijn zelf heel arm. Ik zei tegen de taliban ik zal met jullie meegaan maar gaan jullie alle kosten van ouders en broers kunnen betalen? Nu kan je grote mond hebben zei die persoon maar als het zover is, dan ga je niets meer kunnen zeggen dan moet je gewoon vertrekken".*

Daargelaten de vraag of verzoeker de antwoorden die hij aan de taliban gegeven heeft, enigszins aandedikt heeft tijdens het persoonlijk onderhoud, dient te worden vastgesteld dat het inderdaad onwaarschijnlijk is dat verzoeker de taliban zou durven tegenspreken in een madrassa waar ze veel invloed hadden.

Verzoeker uit ook kritiek op volgend motief: *"Je gevraagd om welke reden je vader je toch terugstuurde naar de madrassa, nadat hij drie maanden was meegegaan in de leugen dat je ziek was, goed wetende dat je er geslagen werd, dat je nachtmerries had én de jihad werd gepredikt, zeg je dat je vader geen keuze had, omdat ze niet langer geloofden dat je ziek was en je vader ook niet doorhad dat ze jou zo vlug zouden meenemen (CG p.11 en p.12). Echter, aan je verklaringen over de plotse, gedwongen rekrutering kan onvoldoende geloof worden gehecht."* en op de vaststelling in de bestreden beslissing dat de taliban op vraag van de ouderen verzoeker nog afscheid lieten nemen waardoor hij kon ontsnappen. Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat zijn vader geen keuze had en dat er een verstandhouding was tussen de taliban en de ouderen, doet echter geen afbreuk aan deze motieven, die pertinent zijn.

Verzoeker verwijst in een volgend punt van zijn verzoekschrift naar zijn verklaringen dat hij vreest dat de taliban zijn familie zullen straffen wanneer ze te weten komen dat hij in het buitenland heeft verbleven. In dit verband wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht opgemerkt wordt dat de taliban verzoekers vertrek intussen wel opgemerkt zouden hebben maar dat zijn familie tot nu toe ongemoeid is gelaten. Waar verzoeker stelde dat hij hierover nog niet met zijn vader heeft gesproken, kan worden

opgemerkt dat mocht verzoekers familie effectief problemen hebben ondervonden omdat verzoeker naar het buitenland is gevlucht, zij hem hiervan toch wel op de hoogte zouden brengen.

De Raad sluit zich erbij aan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban poogden hem gedwongen te rekruteren. Dit is de kern van zijn relaas, zodat de Raad besluit dat verzoeker zijn vrees voor vervolging omwille van deze feiten niet aannemelijk maakt.

2.3.5.5. In het verzoekschrift gaat verzoeker in op zijn toekomstgerichte vrees omwille van het gegeven dat hij op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in westerse landen verbleef. Bij een terugkeer zal hij zeker als verwesterd worden gepercipieerd. Hij benadrukt dat uit informatie blijkt dat het vooral jonge Afghanen zijn, die hun tienerjaren in het buitenland doorbrachten, die vervolging riskeren omdat men ervan uitgaat dat zij door hun leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verzoeker verwijst naar stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift.

Hoger in het verzoekschrift maakt verzoeker melding van zijn bijzondere kwetsbaarheid omwille van het feit dat hij in België het slachtoffer is geworden van ernstige feiten, hij werd 's nachts aangevallen en bestolen door een groep jongens en opzettelijk in elkaar geslagen, hij was ernstig gewond en dit voorval heeft een diepe indruk nagelaten; de daders werden op 24 november 2021 veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal. Verzoeker wordt sindsdien opgevolgd door het zorgcentrum seksueel geweld, het leerlingenbegeleidingsteam van zijn school, het CBAW, zijn huisdokter en een psycholoog. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van 24 november 2021 blijkt dat verzoeker en een andere Afghaanse jongen het slachtoffer werden van daden gepleegd door 2 andere personen, die werden veroordeeld wegens diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden, met het voordeel van de probatieopschorting van de uitspraak van de veroordeling met een proeftijd van 5 jaar mits naleving van voorwaarden.

In de aanvullende nota wordt verzoekers kwetsbaarheid na dit incident benadrukt en legt verzoeker uit dat dit voorval hem een bijkomende vrees heeft bezorgd bij een terugkeer naar Afghanistan: hij vreest represailles van de daders en hun familieleden in Afghanistan omwille van zijn aangifte en hun veroordeling, gelet op de Afghaanse context is deze vrees volgens hem gegrond. Verder benadrukt hij dat hij nog steeds nood heeft aan psychische begeleiding en dat zijn arts attesteert dat hij zes maanden niet naar school is kunnen gaan omwille van deze psychologische problematiek. Bij de aanvullende nota wordt een getuigenverklaring gevoegd van een leerkracht Nederlands van 23 maart 2023 (stuk 17), een arbeidsovereenkomst voor studenten van 1 april 2023 (stuk 18), een attest maatschappelijke integratie van juli 2021 (stuk 20), een bewijs van inschrijving in het HTI (...) op 25 april 2022 voor de opleiding hulpkok en een schoolrapport (stuk 21). De ongedateerde brief van mevrouw S.V.D.B., voormalig CBAW begeleidster van verzoeker, vermeldt dat verzoeker begeleiding ontvangt in het zelfstandig wonen sinds 1 april 2021 en dat ze meent dat verzoeker verdere psychologische ondersteuning nodig heeft. In deze brief wordt ook verduidelijkt dat de daders van het incident van mei 2021 Afghaanse jongens waren en het werd verzoeker niet in dank afgenomen door mensen in de gemeenschap dat hij na dit incident een rechtszaak aanspande. Hij werd op verschillende manieren onder druk gezet. Zij zet ook uiteen dat feiten van seksueel misbruik niet bespreekbaar zijn in de Afghaanse gemeenschap. De ongedateerde brief van verzoekers voormalige voogd schetst het incident van seksueel grensoverschrijdend gedrag en de gevolgen die dit heeft voor verzoeker (niet naar school kunnen gaan, automutilatie). De voormalige voogd legt ook uit dat verzoeker een uitgebreid netwerk heeft binnen de Afghaanse diaspora in Gent: hij is aangesloten bij het cricketteam en heel wat mensen uit zijn geboorteregio wonen in Gent. Dit heeft zijn voor- en zijn nadelen nu verzoeker ook zaken doet die niet aanvaard worden binnen zijn Afghaans netwerk zoals het feit dat hij reeds verschillende vriendinnetjes heeft gehad, er worden bij deze brief foto's gevoegd van verzoeker met een meisje. De voormalige voogd vervolgt dat verzoeker tegen hem verteld heeft dat hij alcohol drinkt, een vriendinnetje heeft, dat hij haar heeft leren kennen in een discotheek en dat ze samen op café gaan.

In de aanvullende nota van het CGVS van 14 april 2023 wordt het volgende overwogen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal

luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan. Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden."

2.3.5.5.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni

2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de

taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.5.5.2. *In casu* blijkt dat verzoeker 16 jaar was toen hij uit Afghanistan vertrok en 17 jaar was toen hij in juni 2020 in België toekwam. Hij stelt in zijn aanvullende nota dat hij actief deelneemt aan de Belgische maatschappij en minstens als verwesterd zal overkomen bij een terugkeer. Uit de stukken bij de aanvullende nota gevoegd, blijkt dat verzoeker een netwerk heeft binnen de Afghaanse

gemeenschap in Gent maar ook een ander netwerk dat hij in België zou hebben uitgebouwd, hij volgt een opleiding tot keukenmedewerker, hij speelt cricket in een Gents team, hij woont begeleid zelfstandig sinds april/mei 2021, hij heeft een Slowaaks vriendinnetje met wie hij uitgaat (stukken 15-19 bij de aanvullende nota). Er worden verschillende getuigenverklaringen bijgevoegd van personen die verzoeker doorheen zijn traject in België hebben begeleid.

Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij het slachtoffer is geworden van diefstal met geweld en slagen en verwondingen, hem toegebracht door andere Afghaanse jongens die daarvoor veroordeeld zijn. Verzoeker zelf spreekt van seksueel grensoverschrijdend gedrag. Als gevolg van dit incident kon hij enkele maanden niet naar school gaan en wordt hij nog steeds psychologisch begeleid (stuk 11 bij het verzoekschrift, stukken 13 en 14 bij de aanvullende nota). Verzoeker stelt bijgevolg psychologisch uiterst kwetsbaar te zijn. Verzoeker stelt in de aanvullende nota dat dit incident hem een bijkomende vrees heeft bezorgd, hij vreest represailles van de daders en hun familieleden in Afghanistan omwille van zijn aangifte en hun veroordeling. Uit stuk 15 bij de aanvullende nota (brief voormalig begeleidster CBAW Gent) blijkt dat de voormalig begeleidster van verzoeker vermeldt dat de rechtszaak die verzoeker ingespannen heeft, hem niet in dank werd afgenomen door "*mensen in de gemeenschap*" en dat verzoeker door de daders op verschillende manieren onder druk werd gezet, zo werd hij enkele malen achtervolgd door andere Afghaanse personen, er werd druk op hem gezet door familieleden uit Afghanistan te laten bellen.

Inzake het incident in mei 2021 wordt het vonnis voorgelegd van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van 24 november 2021 (stuk 5 bij het verzoekschrift) en een "*Verslag – Stappenplan voor forensisch onderzoek na seksueel geweld in een ZSG volwassene*" van het UZ Gent van 16 mei 2021 (stuk 6 bij het verzoekschrift). Verzoeker werd opgevolgd door het Zorgcentrum na Seksueel Geweld op verschillende tijdstippen in mei, juni, juli en augustus 2021 (stuk 6 bij het verzoekschrift).

De Raad herhaalt in deze dat een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging.

Hoewel verzoeker niet op concrete wijze blijkt geeft van een daadwerkelijke verwestering in de zin van een internaliseren en eigen maken van westerse waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een verwestering zal worden toegeschreven. Er kan immers geen abstractie worden gemaakt van elementen eigen aan verzoeker.

Verzoeker heeft intussen een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn opleiding, het verblijf in het opvangcentrum, het begeleid zelfstandig wonen en het hebben van een vriendinnetje, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt.

Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker aangeeft dat zijn familie in Afghanistan en personen uit de Afghaanse gemeenschap in België (en mogelijk ook in Afghanistan) die aan de kant van de

veroordeelde daders staan, op de hoogte zijn van de rechtszaak die verzoeker in België aangespannen heeft. Dit verhoogt mogelijk de zichtbaarheid van verzoeker bij een eventuele terugkeer naar zijn lokale gemeenschap in Afghanistan. Hoger werd reeds gesteld dat ook personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland, een risicoprofiel hebben.

Daarbij komt *in casu* dat verzoeker psychisch uiterst kwetsbaar is, dit wordt gestaafd door medische attesten (stukken 5, 6, 11 bij het verzoekschrift, stukken 13 en 14 bij de aanvullende nota). Verzoeker volgt tot op heden psychologische begeleiding en dit reeds sinds 2 september 2020, dit is nog voor het incident in mei 2021.

Personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, worden in de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap worden regelmatig gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de “wil van God”. Teruggekeerde migranten met mentale problemen zijn in het bijzonder kwetsbaar.

Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies (COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, p. 5). Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. De Raad wijst vooral op de volgende elementen eigen aan verzoeker: (i) het feit dat verzoeker op jonge leeftijd als minderjarige zijn regio van herkomst in Afghanistan heeft verlaten, (ii) zijn verblijf in België van anderhalf jaar als minderjarige en daarna een jaar als jongvolwassene, (iii) de rechtszaak die verzoeker in België aangespannen heeft waarbij de daders werden veroordeeld en waarvan blijkt dat dit gegeven bekend is binnen zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, wat zijn persoonlijke zichtbaarheid bij een eventuele terugkeer verhoogt en wat kan meebrengen dat hij wordt beschouwd als iemand die de sociale normen heeft overschreden (iv) het gegeven dat hij afkomstig is uit de regio Wazir Ahmad Khel, gelegen in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar, (v) zijn gestaafde psychische problematiek die een verhoogde kwetsbaarheid met zich meebrengt en (vi) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap waardoor hij dreigt als ‘verwesterd beschouwd te worden’ of gestigmatiseerd omwille van zijn psychische aandoening en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

In deze dient bij de beoordeling van de vrees van verzoeker rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden uitgevaardigd zijn zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Er dient voornamelijk rekening te worden gehouden met de informatie dat personen, die als ‘verwesterd’ worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het specifieke profiel van verzoeker die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een (toegedichte) verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

2.3.5.6. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jeugdige leeftijd, zijn psychische problemen en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en de preciaire veiligheidssituatie in zijn provincie van herkomst, *in casu* Nangarhar en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in

hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

Tevens is de Raad van oordeel dat er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn, daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afgaanse grondgebied in handen hebben. Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 (p. 145-149).

2.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET